

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mgr. Ing. P. K.**, správcu konkurznej podstaty úpadcu „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava“, so sídlom v Trnave, Sladovnícka 13, zastúpeného splnomocnenkyňou In Medias Res, s.r.o., so sídlom v Trnave, Sladovnícka 13, proti žalovaným **X./ I. M.**, bývajúcemu v T.X.T., **2/ K. M.**, bývajúcej v T.X.T., zastúpeným JUDr. Barborou Šrutekovou, advokátkou v Trnave, Hlavná 44, **o vypratanie bytu**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 10 C 65/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. júna 2013, sp. zn. 10 Co 40/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania 67,88 € na účet JUDr. Barbory Šrutekovej do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom zo 7. februára 2012, č. k. 10 C 65/2011–159 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným 1/, 2/ vypratať byt č. X., nachádzajúci sa na X.. nadzemnom podlaží bytového domu X., na C., súp. č. X., postavený na parcele č. X.X., druh pozemku – zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m², katastrálne územie T., pozostávajúci z jednej izby, kuchyne a príslušenstva, zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovaným náhradu trov konania v sume 195,14 € k rukám právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že základným predpokladom rozhodnutia o žalobe bolo vyriešenie otázky existencie nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že vlastníkom resp. osobou oprávnenou nakladať so sporným bytom boli – Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, IČO: 00 009 199, so sídlom v Trnave a od vyhlásenia konkurzu na jeho majetok - správca konkurznej podstaty.

To napriek tomu, že po určitú dobu bola v katastri nehnuteľností vedená ako vlastníčka bytu obchodná spoločnosť TAZ, a.s. Preto zmluva o nájme bytu uzavretá medzi touto spoločnosťou a žalovaným 1/ (z 2. septembra 2004) je právnym úkonom absolútne neplatným pre rozpor so zákonom - nedostatok jej dispozičného oprávnenia nakladať so sporným bytom (nemohla v čase uzatvárania zmluvy so žalovaným 1/ previesť viac práv ako mala). Z toho vyplýva, že nájomné právo k bytu z uvedenej zmluvy o nájme bytu nevzniklo a neexistuje. Žalovaní sporný byt užívajú od 3. septembra 2004 a od novembra 2008 platia žalobcovi sumu 43,09 € mesačne titulom nájomného a sumu 101,84 € (a od februára sumu 95,96 €) mesačne titulom preddavku úhrad za služby poskytované s užívaním bytu. Podľa zhodného tvrdenia účastníkov konania písomná nájomná zmluva medzi nimi uzavretá nebola, ktorá skutočnosť ale nespôsobuje jej neplatnosť a nezabraňuje vzniku nájmu. Podľa názoru súdu boli splnené všetky podmienky pre vznik práva nájmu medzi účastníkmi konkludentne v súlade s § 686 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Došlo k dohode o obsahu nájomnej zmluvy - označení bytu a rozsahu jeho užívania, výšky nájomného a výšky úhrad za služby spojené s užívaním bytu. Žalovaní boli vyzvaní na platenie nájomného a za služby spojené s užívaním bytu, dňa 10. marca 2010 zástupca žalobcu vykonal obhliadku bytu a správca obytného domu na základe zmluvy o výkone správy (uzavretej s právnym predchodcom žalobcu) vyhotovoval pre žalovaných ročne vyúčtovanie zálohových platieb. Vzhľadom na to považoval súd za nesporné, že bol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy o nájme zo strany oboch účastníkov konania. Tým majú žalovaní právny dôvod na užívanie predmetného bytu (na základe konkludentne uzavretej nájomnej zmluvy so žalobcom), a preto nebol dôvod na poskytnutie ochrany žalobcovi v súlade s § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 25. júna 2013, sp. zn. 10 Co 40/2012 v spojení s opravným uznesením z 13. novembra 2013 (čl. 197) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa po preskúmaní v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1, 2 O.s.p.) ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným spoločne a nerozdielne k rukám ich advokátky náhradu trov odvolacieho konania v sume 66,33 € do 3 dní. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením a v podrobnostiach naň poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Pre správnosť

a objektívnu argumentačnú presvedčivosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia k námietkam odvolateľa odvolací súd dodal, že spornou v odvolacom konaní zostala už iba otázka (vymedzená odvolacou argumentáciou), či v danom prípade došlo konkludentne k uzavretiu nájomnej zmluvy - vzťahu medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovaným 1/ ako nájomcom - užívateľom predmetného bytu. Stotožnil sa pritom so závermi prvostupňového súdu, že v danom prípade, prihliadnuc na všetky okolnosti veci, došlo medzi účastníkmi ku konkludentnému uzavretiu nájomnej zmluvy, preto je medzi účastníkmi platný nájomný vzťah. Nedostatok písomnej formy nájomnej zmluvy nemá za následok jej neplatnosť (§ 686 ods. 1, § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nájomná zmluva môže vzniknúť aj ústne, prípadne i mlčky. V takom prípade ale prejavy vôle smerujúce k uzavretiu zmluvy musia byť urobené spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chceli účastníci prejavíť. Ani odvolací súd nemal pochybnosti, že v danom prípade bola medzi účastníkmi konania konkludentne uzavretá nájomná zmluva. Po tom, ako bolo ustálené vlastnícke právo žalobcu k predmetnému bytu a určené súdmi, žalovaní nerušene byt užívali, platili žalobcovi nájomné a úhrady za službu spojené s užívaním bytu, ktoré im poskytované boli, a ktoré žalobca bez výhrad prijímal. Žalobca ani - až do podania žaloby – predmetný nájomný vzťah nespochybnil a obe strany akceptovali, že medzi nimi existuje platný nájomný vzťah. Námietky žalobcu z uvedených dôvodov považoval odvolací súd za irelevantné. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol ho, spolu s rozsudkom okresného súdu, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Podľa jeho názoru rozhodnutia súdov nižšieho stupňa vychádzajú zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vyhodnotili, že medzi účastníkmi vznikla nájomná zmluva. Nezaoberali sa pritom podrobnosťami jej vzniku (vôle, náležitostí, omylu, doby trvania a skončenia), hoci sa účastníci dohodli, že medzi nimi nájomná zmluva uzatvorená nebola. V ďalšom texte dovolania podrobne rozoberal, prečo súdy nižších stupňov dospeli k nesprávnomu právnomu posúdeniu veci. Namietal nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa pri posúdení (ním podrobne rozobranej)

zásadnej otázky, z ktorého dôvodu sú ich rozhodnutia postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaní navrhli dovolanie ako nedôvodné zamietnuť a priznať im náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/až e/ a g/ O.s.p. žalobca nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zameral na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie,

že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené t. j., že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Dovolaateľ vadu tejto povahy v dovolaní ani nešpecifikoval a pokiaľ namietal nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov rozhodnutí súdov nižšieho stupňa považoval to za, tzv. inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj, napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“, a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa z hľadiska existencie a vzniku nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania k predmetnému bytu, plne sa stotožnil so záverom, že došlo konkludentne k uzavretiu nájomnej zmluvy (vzťahu medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovanými ako nájomcami - užívateľmi bytu). Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a súhlasil s podstatnou argumentáciou ním použitou („súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil“). Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami žalobcu, ktoré vyhodnotil za nedôvodné a pre vec irelevantné. Vzhľadom na to sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Na zdôraznenie správnosti a objektívnej argumentačnej presvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k námietkam žalobcu doplnil aj ďalšie dôvody, čo mu ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. tiež umožňuje.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o vzniku nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom

rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Treba pritom uviesť (vzhľadom na namietané iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), že tzv. iné vady konania (t. j. procesné vady, ktoré na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladajú zmätočnosť rozhodnutia, a ktorých základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom nesprávne rozhodnutie súdu) sú síce relevantným dovolacím dôvodom, samé osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania (a aký prípad išlo v danej veci), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmaniu po vecnej a právnej stránke. Dovolanie je totiž podľa Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ale len tie, o ktorých to zákon výslovne ustanovuje.

Vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu dovolací súd zdôrazňuje, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie súdu, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (pozri § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcich k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa nesprávneho vyhodnotenia dokazovania (vo vzťahu k existencii nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania) dovolací súd uvádza, že podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani

vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – pozri § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Aj nesprávnosť skutkových zistení by mohla prípadne zakladať (len), tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (nie nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože ním nie je znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania). Vadu tejto povahy, ako už bolo konštatované, možno namietat' len v procesne prípustnom dovolaní (čo nebol daný prípad).

Žalobca namietal aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O.s.p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam žalobcu z hľadiska správnosti ich právnych záverov.

Ustanovenie § 241 ods. 2 O.s.p. taxatívne vypočítava dovolacie dôvody, pre ktoré môže dovolateľ napadnúť dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací dôvod uvádzaný žalobcom - rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní – bol účinnosťou zákona č. 353/2003 Z. z. od 1. septembra 2003 z tohto ustanovenia vypustený. Preto na tento dovolací dôvod (použitý žalobcom) už dovolací súd nemohol prihliadať.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im priznal ich náhradu za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu z 2. januára 2014, čl. 210) v sume 67,88 €, t. j. 60,07 € - tarifná odmena za spísanie vyjadrenia a 7,81 € - režijný paušál (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. mája 2014

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková